

υπεβλήθη επί τινα χρόνον εἰς λεπτομερ-
στάτην δοκιμασίαν. Ὁσάκις ἦτο μόνος
μετὰ τοῦ κ. Χαμέλ, οἱ τοῖχοι καὶ τὰ με-
σότοιχα εἶχον καὶ ὧτα καὶ ὀφθαλμούς. Ὁ
γέρον Βιμέ, πατὴρ καὶ ὑπὸν ὑπὸν συγχρό-
νως τῆς δεσποινίδος Ἀναστασίας, εἶχε
πάντοτε πρόφασιν τινα πρόχειρον, ἵνα
εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κ.
Χαμέλ.

Οὗτος δὲ ταχέως ἠγάπησε τὸν Ἑρνέ-
στον, ὅστις ἀνεγίνωσκε καλῶς καὶ ἤκουεν
εὐχαρίστως τὰς διηγήσεις τοῦ γέροντος,
ζῶντος ἐκ τοῦ παρελθόντος καὶ οὐδέποτε
λαλοῦντος περὶ τοῦ παρόντος.

Ἡ δεσποινὶς Ἀναστασία οὐδ' εἰς τὸν
πατέρα τῆς αὐτὸν ἄφινε μόνον τὴν προσω-
πικὴν τοῦ κ. Χαμέλ θεραπείαν. Οὐδὲν πα-
ρημέλει ὅπως πᾶσα τοῦ εὐχαρίστησις καὶ
ἀνακούφισις προέρχεται παρ' αὐτῆς μόνης
καὶ — ὡς τ' ὠμολόγησε πρὸς τὸν Ἑρνέ-
στον — μόνον μετὰ μακρὺς καὶ καρτερι-
κοὺς ἀλλὰ ματαίους ἀγῶνας, εἶχεν ἀπο-
φασίσει νὰ προσλάβῃ βοήθον.

Ὁ Ἑρνέστος ὑπέστη τὰς δοκιμασίας
τῆς κυρίας Ἀναστασίας καὶ κατέκτησε
ταχέως τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς, ὡς ταχέως
εἶχεν ἀποκτήσει τὴν συμπάθειαν τοῦ κ.
Χαμέλ. Ἡ καρδιά μάλιστα τῆς δεσποι-
νίδος Ἀναστασίας συνεκινήθη αἰφνης ἐξ
αἰσθημάτων νέων εἰς αὐτὴν καὶ ἀγνώ-
στων, ὁ δὲ Ἑρνέστος ἤρχισεν ἀσκῶν ἐπ'
αὐτῆς ἐπιρροήν, ἥς καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἐπὶ
πολὺν χρόνον δὲν εἶχε συνειδησιν.

— Πατέρα, εἶπεν αὕτη ἡμέραν τινὰ εἰς
τὸν γέροντα Βιμέ, τὰ ὑποδήματα ἦσαν
σήμερον καθαρισμένα ἐλεεινά, καὶ εἰς τὸ
πιθάρι τοῦ μαγειριοῦ δὲν εἶχε κόμπον νε-
ρό. Σ' ἐμάλωσα τόσας φορὰς διὰ τὴν ἀ-
μέλειάν σου, ἀλλὰ σύ... καρφί δὲν σοῦ
καίεται. Ἄν βαρῆσαι νὰ δουλεύης, πές
το, ... σὲ πληρόνω καὶ κοπιᾶξεις 'ς τὸ
καλό. Ἀπὸ ὑπὲρτασις, ἄλλο τίποτε...
μὲ τὸν μισθὸν ποῦ δίδομεν.

Ὁ γέρον Βιμέ δὲ δικιολογῆθη ὡς ἡδύνατο.

— Ἐγὼ πρέπει νὰ τὰ κάμνω ὅλα, ἐ-
ξηκολούθησε λέγουσα ἡ Ἀναστασία. Ἐπέ-
ρασα ὅλην μου τὴν νεότητά νὰ δουλεύω
διὰ τὴν οἰκογένειαν. Ἀφιέρωσα ὅλην μου
τὴν ζωὴν εἰς αὐτὸν τὸν ἐσχατόγηρον, καὶ
κανεὶς δὲν μὲ βοηθεῖ. Ὅταν σ' ἔχω ἀνάγ-
κην εἶσαι εἰς τὸ καπηλειό· καὶ χθὲς ἀκό-
μη σ' ἐζήτησα τρεῖς φορὰς· ποῦ ἦσουν;
'ς τὸ βαρέλι, βέβαια. Καὶ ὅμως κοντεύ-
ομεν εἰς τὸν σκοπὸν μας· ὁ γέρος ὅπου καὶ
ἦνε τελειώνει. Ἀλλ' ἔννοια σου, καὶ κα-
θένας θὰ πάρῃ ὅ, τι ἀξίζει. Δὲν θὰ σ' ἀ-
φήσω βέβαια νὰ πεινάσῃς, ἀλλὰ δὲν θὰ
σοῦ κάμω ὅ, τι θὰ ἔκαμουν ἂν ἦμουν περισ-
σότερον εὐχαριστημένη.

— Ὅ, τι ἡμπορὶ κάμνω, ἀπήντησεν ὁ
γέρον· καὶ σήμερον τὸ πρωὶ ἐκάθισα διὰ
τὸ χατῆρί σου τρία τέταρτα τῆς ὥρας μέ-
σα εἰς ἓνα δουλάπι... καὶ ἤρχομαι νὰ
σοῦ εἰπῶ τί ἄκουσα...

— Λέγε λοιπὸν γρήγορα.

— Ὁ γέρος ὠμιλοῦσε διὰ τὸν ἀνεψιὸν
του. Δὲν ἤξεύρω τί βιβλίον τοῦ ἐδιάβαζε ὁ
κύριος Ἑρνέστος, ἀλλ' ἔφαρκα τὸν ἐστα-
μάτησε καὶ τοῦ εἶπε: Αὐτὸ τὸ βιβλίον μὲ

μελαγχολεῖ πολὺ... μοῦ ἐνθυμίζει τὸν καὶ-
μένον τὸν ἀδελφόν μου.

«— Εἴχατε ἀδελφόν; τοῦ εἶπεν ὁ κ.
Ἑρνέστος.

«— Ναί, εἶπεν ὁ κ. Χαμέλ, ἔναν ἀδελ-
φόν μὲ τὸν ὁποῖον ἡμεθα μαλωμένοι, ἐξ
αἰτίας μου, ὅταν ἀπέθανε. Τὸ ἔχω ἀπὸ
τότε βάρος εἰς τὴν συνειδήσιν μου. Ὁ ἀ-
δελφός μου θὰ μ' ἔδωκε τὴν κατάραν του
πρὶν ἀποθάνῃ.

«— Μὴ τὸ πισεύετε, εἶπεν ὁ κ. Ἑρνέστος.

«— Πῶς τὸ ἤξεύρετε.

«— Ἡμπορεῖ ποτὲ ἀδελφός νὰ κατα-
ρασθῇ ἀδελφόν;

— Καὶ τὰ λοιπά, καὶ τὰ λοιπά. Φαί-
νεται ὅτι ὁ κ. Ἑρνέστος τοῦ εἶπε πολὺ
ὠραῖα πράγματα, διότι ὁ γέρος ἔκλαιε.

— Ἐκλαίει; εἶπεν ἡ Ἀναστασία. Θὰ
εἰπῶ τοῦ ἱατροῦ νὰ τοῦ ἐμποδίσῃ τὰ κλάυ-
ματα, καὶ θὰ παραγγείλω τοῦ κ. Ἑρνέ-
στου νὰ μὴ τὸν κάμνῃ νὰ κλαίῃ. Αὐτὸ
δὲν μὲ συμφέρει διόλου. Ἐπειτα;

— Ἐπειτα ὠμίλησαν διὰ τὸν ἀνεψιόν.

— Ἀ, ἔ!

— Ἀκουσα νὰ λέγουν: «Εἶνε κακὸ ὑ-
ποκείμενον! Ἐλησμόνησεν ἐντελῶς τὸν
θεῖόν του».

— Ποῖος τὸ ἔλεγε αὐτό;

— Δὲν ἤξεύρω ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο, ἄλ-
λὰ τὸ ἔλεγαν.

— Δὲν ἔδωκε κανεὶς ἀπάντησιν;

— Ναί, εἶπε ἄποιος: «Ἰσως δὲν εἶνε
ἀληθινόν».

— Πολὺ καλὰ. Πήγαίνε νὰ εἰπῇς τοῦ
κ. Ἑρνέστου νὰ ἔλθῃ νὰ ὁμιλήσωμεν· καὶ
κάθισε κοντὰ εἰς τὸν γέροντα.

Ὁ πατὴρ τῆς δεσποινίδος Ἀναστασίας
ἔσπευσε νὰ τῇ ὑπακούσῃ. Ἐσπευσε δ' ἐπί-
σης καὶ ὁ Ἑρνέστος.

(Ἐπειτα συνέχισα.)

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑΑΣ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια τοῦ προηγουμένου φύλλου.)

— Ἰδέ, Μεγαλειότατε, καὶ ὑμεῖς ἐφέν-
τηδες, ἀνεφώνησεν ὁ Φαῖδ ἐκτείνων τὴν
χεῖρα πρὸς τὴν ἐξοχήν. Ὑπάρχει τι δυνά-
μενον νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸ θεῖον φῶς, ὅ-
περ, ἀντανακλώμενον ἐπὶ τὴν γῆν, καλύ-
πτει μὲ ἀργυρὰ φήγματα τὰς πλατάνους
καὶ μᾶς δεικνύει διὰ χροιάς ἀσφαοῦς μὲν,
ἀλλὰ τερπνοτάτης, τὸ μάρμαρον λευκότε-
ρον, τὰ δένδρα πρασινώτερα, τὴν θάλασσαν
δικυγεστέραν καὶ τὸν οὐρανὸν ὠραιότε-
ρον;... Ποία μελωδία τουρκικὴ ἢ ἀρα-
βικὴ δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸ δει-
λὸν ἄσμα τοῦ γρούλλου, ὅστις θυραυλεῖ
πρὸς τὴν ἐρωμένην του;... Ποία τέρψις
ὕγιεινότερα τοῦ νὰ διαδράμῃ τις ἐφιππος
τὴν ὠραίαν καὶ πυκνόδενδρον ταύτην ἐξο-
χήν, παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς ὁποίας μετ' ὀ-
λίγον θ' ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος;... Μεγαλει-
ότατε, τὸ ἀνάκτορον ὡμὸν εἶνε ἄξιον τοῦ
σουλτάνου, ὅστις τὸ ἔκτισεν, εἶνε μεγαλο-
πρεπὲς ἀνθρώπινον ἔργον, ἀλλ' ἡ φύσις εἶνε
ἐτι λαμπροτέρα, διότι εἶνε ἄξια τοῦ Ἀλ-
λάχ, ὅστις ἐδημιούργησεν αὐτήν...

— Καλὰ λέγεις, Φαῖδ, ἡ εὐγενεστάτη ἀ-

πόλαυσις, ἣν δύναται ὁ ἀνθρώπος νὰ αἰ-
σθανθῇ ἄνευ τύψεως τοῦ συνειδότης καὶ
ἄνευ μέτρου, εἶνε ἡ θεὰ τῆς περικαλλοῦς
ταύτης γῆς, ἔθθα ὁ Ἀλλάχ βασιλεύει καὶ
ἐγὼ κυβερνῶ...

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἀβδούλ-Μετζίζ, ἐχαί-
ρέτισε, φέρων, κατὰ τὰ τουρκικὰ ἔθιμα,
τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, οἱ δὲ ἐφέν-
τηδες ὑπέκλιναν ἐνώπιον τοῦ μονάρχου αὐ-
τῶν, ὅστις πᾶρυτα ἐπανάλαβεν εὐθυμό-
τερον:

— Ὑπάγωμεν· ἀκολουθήσωμεν καθ'
ὀλοκληρίαν τὰς συμβουλὰς τοῦ Φαῖδ. Εἰς
τοὺς ἵππους σας, ἐφέντηδες! Φρονῶ ὅτι οὐ-
δὲν ὑπάρχει ὠραιότερον τοῦ νὰ ἴδῃ τις ἀ-
νατέλλοντα τὸν ἥλιον, ἔχων ἅμα ἐν ἀγκά-
λαις ὠραίαν κόρην. Θέλω σὰς ἐπανιδεῖ
παρὰ τῇ Νατζέ-Χανούμ ἐν Τσάμλιτζα.

— Παρὰ τῇ Νατζέ-Χανούμ, τῇ δουλε-
πόρῳ τῆς Ὑμετέρως Μεγαλειότητος; εἶπεν
ὁ Τζελλὰλ-βέης. Τί ὠραία ἰδέα, νὰ ὑπάγῃ
τις νὰ ἐξυπνίσῃ τὰς χαριέσσας ἐκείνας τρυ-
γόνας ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀνείρων των καὶ νὰ
ἀναστατώσῃ τὴν οἰκίαν τῆς γραίας...
Τοὺς ἵππους γρήγορα, τοὺς ἵπποκόμους!
πρέπει νὰ φθάσωμεν πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος.

Οἱ αὐλικοὶ ὤρμησαν εἰς τοὺς σταύλους,
ἐκ τῶν ὁποίων ἐξήγαγον τοὺς ἀραβικοὺς
ἵππους των. Καίτοι δὲ ὁ ἐγκέφαλός των
εἶχε ταρχηθῇ ἐκ τῶν γαλλικῶν καὶ ἰσπα-
νικῶν οἶνων, οὐχ ἦττον ὅμως ἐκρατήθησαν
ἰσχυρῶς ἐπὶ τῶν ἐφιππίων τῶν ὀρμητικῶν
ἵππων καὶ ἐγένοντο ἄφαντοι ἐν τῇ ὁδῷ,
διεθυνημένοι εἰς Τσάμλιτζαν.

Ὁ σουλτάνος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἐξώ-
στου, μεταξὺ τοῦ ἀξιοματικοῦ Τζελλὰλ
καὶ τοῦ ποιητοῦ Φαῖδ, τῶν δύο εὐνοουμέ-
νων τοῦ παρόντος, ἐθεώρησεν ἀναχωροῦν-
τας τοὺς προσκεκλημένους τοῦ ἡκουσε τὸν
κρότον τῶν ἵππων, βαθμηδὸν ἐκλιπόντα
ἐν τῇ ἀποστάσει, εἴτα δὲ στραφεὶς πρὸς
τὸν Φαῖδ-βέην τῷ εἶπε μετὰ μειδιάματος
ὠχρὸς καὶ δυσπιστῶν, τοῦθ' ὅπερ ἐξέφρα-
ζον τὰ πελιδνὰ χεῖλη του:

— Ἀγώμεν καὶ ἡμεῖς τώρα, ὁδήγησόν
με εἰς τῆς ἀνικῆτου σου καὶ ἄς λησμονή-
σωμεν καὶ οἱ τρεῖς ὅτι εἶμαι ὁ σουλτάνος.

Β'

Ἡ κατοικία τοῦ Χατζῆ-Ρεσιδ-Μολλά
(ιεροδιδασκάλου), ἐφαίνετο θορυβώδης, καὶ
λυγμοὶ ἀντήχουν ἐξ αὐτῆς...

Ἦτο ἡμέρα Ἀπριλίου, ὁ ἥλιος ἔμενε
κεκρυμμένος ὀπισθεν τῶν νεφῶν, ὧν ἡ κα-
τηφὴς χροιά ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς
ἀπεικόνισμα τῆς τεθλιμμένης ψυχῆς τῆς
Ἀζιζῆς, ἀνεψίας τοῦ Μολλά.

Ἡ δυστυχὴς νέα εἶχεν ἀποχωρήσει εἰς
τὸ πλέον μεμονωμένον καὶ σκοτεινὸν δω-
μάτιον τοῦ κονακίου¹.

Διὰ τοῦ τετριμμένου δικτυωτοῦ τῆς
θυρίδος ἔβλεπε τὴν προσέλευσιν καὶ ἀνα-
χώρησιν τῶν φίλων καὶ τῶν γειτόνων, οἵ-
τινες ἤρχοντο εἰς τὴν ἀνδρωνίτιν (σελαμ-
λικ) ἵνα παρηγορήσωσι τὸν Ρεσιδ διὰ τὴν
σκληρὰν ἀπώλειαν, ἣν ἐσχάτως ὑπέστη.

Ἀφνης πρὶν ἡ νεῆνις προφθᾶσῃ ν' ἀπο-
μακρυνθῇ, μοι. ἰάδες ἐξήλθον τῆς οἰκίας,

1. Κονάκ τουρκιστί, μέγαρον, μεγάλη κατοικία.

ήγούμενοι τοῦ φερέτρου τοῦ Τεφθίκ, ὅπερ φίλοι διεφιλωνέουσιν τὴν τιμὴν νὰ φέρωσιν ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ τῶν ὤμων...

Ἰδοῦσα τὴν νεκρώσιμον ταύτην πομπὴν διαβαίνουσιν, ἡ Ἀζιβὲς ἡσθάνθη ἐαυτὴν παρὰ φρονούσαν ἐκ τῆς λύπης. Ἐξέπεμψε κραυγὴν σπαρρακτικὴν, καὶ θεῖσα τὸ μέτωπον ἐπὶ τοῦ δικτυωτοῦ.

— Χαῖρε, Τεφθίκ, ἐφώναζεν, ἐξάδελφε, μνηστήρ μου! Ἰδοὺ μ' ἐγκαταλείπεις εἰς τὰς τρίβους τοῦ βίου τούτου, ὅπου μοὶ ὑπέσχέθης νὰ μὲ ὀδηγῇς! Φεῦ! ὁποῖα βάρβαρος εἰμαρμένη μὰς χωρίζει διὰ παντός!...

Καταβεβλημένη ἡ νεῆνις ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυδρέκτους.

Ἡ Ἀζιβὲς-Χανούμ, ἀνεψιὰ τοῦ Χατζή-Ρεσιδ-Μολλά, καὶ μνηστὴ τοῦ υἱοῦ, ὃν πρὸ ὀλίγου ἀπώλεσεν, ἦτο ὠραία εἰκοσάετις κόρη.

Τὸ ῥαδινὸν ἀνάστημα, ἡ ῥοδινὴ χροὶς τοῦ προσώπου της, ἡ ἀφθονος καὶ σποδὸξανθος κόμη της καὶ τὸ πῦρ τῶν μεγάλων καὶ μαύρων ὀφθαλμῶν της, ἤρουν ἵνα καταστήσωσιν αὐτὴν λατρευτὸν πλάσμα, ἐὰν ποιά τις λύπη δὲν ἐνετύπου σκυθρωπότητά τινα εἰς τοὺς χαρκατῆράς της καὶ δὲν ἤλάττω τὸν θαυμασμόν, ὃν τις ἡσθάνετο, βλέπων αὐτήν.

Ἦτο ὠραῖον ἄγαλμα, ἀλλ' οὐχὶ χαρίεσσα κόρη, ἥς ἀγαπᾷ νὰ θεᾷται τις τὴν νεότητά καὶ τὸ ἀνθοῦν μειδίημα ἐπὶ τῶν χειλέων, τῶν διανοιγομένων ἵνα δεχθῶσι τὴν εὐτυχίαν, τὸ θαρραλέον αὐτῆς βλέμμα καὶ τὸ ἐλαφρὸν καὶ ἀμέριμον βάδισμα.

Ἡ Ἀζιβὲς ἦτο ἤδη τετρωμένη τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ ἄλγους.

Τὸ ἀνάστημά της ἦτο ὀλίγον καταπεπτωκός, τὸ στόμα της μετὰ κόπου ἐμειδίει, τὸ δὲ λεῖον μέτωπόν της ἐρρυτιδουτο ἀκουσίως.

Ὅταν ἡ λύπη προσβάλλῃ τὴν νεότητά, ἐντυποῖ ἐπ' αὐτῆς ἀνηλεῶς τὴν σπραγῆδά της.

Ἡ Ἀζιβὲς ὠμοιάζε πρὸς ῥόδον κεκαλυμμένον διὰ μέλανος διαφανοῦς καλύμματος.

Ὁρφανὴ ἐκ νεαρῆς ἡλικίας ἡγνύει τὴν ἐκ τῆς μητρικῆς καρδίας ἀπορρέουσιν στοργὴν, ἥτις καταρδεύει δι' ἡνίοχον δρόμον τὸ ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτῆς αὐξάνον δενδρύλλιον. Ἐζήσεν ἐν τῷ μέσῳ δούλων ἀμαθῶν, ἀκηδῶν καὶ ὀργίλων παρὰ τῷ ἐαυτῆς θείῳ, γέροντι πεπαιδευμένῳ, φιλοστόργῳ καὶ πολυεῖρῳ. Ἐκ τῆς ἀντιθέσεως ταύτης ἐγεννήθη κόρη ἐχέρρων, ἡκίστα ὁμιλητικὴ, λατρεύουσα τὴν σπουδὴν, καὶ διοικοῦσα ἀριστα τὸ γαρέμιον.

Ἦτο σοφρά, οὐδόλως προσέχουσα εἰς τὰς εὐτραπέλους ἀδολεσχίας τῶν δούλων, οὐδόλως ἐπηρεάζετο ὑπὸ τῶν δεισιδαιμονίων αὐτῶν, προὔτιμα νὰ κἀθηται παρὰ τὸ ἀνάκλιντρον τοῦ Ρεσιδ-Μολλά, καὶ προφασιζομένη ὅτι ἀνάπτει τὸν γαργιλὲν αὐτοῦ, τῷ προσέφερε τὸν καφέν, ἔμενεν ἐν τῇ ἀνδρωνίτιδι, ἐνθα συνωμίλουν περὶ πραγμάτων σπουδαίων καὶ ξηρῶν. Ἦκουε τοὺς σοφικοὺς μολλάδες νὰ κρίνωσι τὰς γυναῖκας ὡς ὄντα τεθηπότα καὶ ἄξια ἀγάπης,

κακῶς ἀνατεθραμμένα καὶ ἀπαιτητικά, μὴ ἔχοντα ψυχὴν καὶ διὰ τοῦτο ἀνάξια τῆς ὑπολήψεως Μουσουλμάνου.

Γεννηθεῖσα ἵνα ἀρέσκη, καὶ νὰ ἀρέσκη ὀλίγον χρόνον, ἡ γυνὴ τῆς Ἀνατολῆς θάλλει καὶ μακρίνεται ὡς ἄνθος. Ἀπάξιόσι ν' ἀναγράψωσι τὴν γέννησίν της, καὶ δὲν γράφουσι τὸ ὄνομά της ἐπὶ τῆς ἐπιταφίου πλάκας.

Φυτὸν πεπατημένον, ῥόδον φυλλορροῆσαν, εἶνε τὸ μόνον ἐπιτύμβιον, ὅπερ δίδουσιν αὐτῇ, εἰκόνα τοῦ ἐφημέρου βίου της.

Ὁ ἀνὴρ δὲν θεωρεῖ τὴν τεκοῦσαν αὐτὸν μητέρα ὡς ἴσῃν αὐτοῦ ἐνώπιον Θεοῦ, ἀλλ' ὡς κοιτίδα φθαρτὴν, ἐν ᾗ βυκαλλᾷται ὁ ἔρως τοῦ καὶ ἀποκοιμᾷται τὸ γῆρας τοῦ.

Ἡ Ἀζιβὲς ἀνετράφη μετὰ τῶν δύο υἱῶν τοῦ μολλᾶ, κατὰ τὴν παράδοξον ἐκείνην συνήθειαν, δι' ἣς ἡ μικρὰ Ὀθωμανὶς κόρη ἀπολαύει πάντων τῶν προνομίων, ἅτινα βραδύτερον ἀφαιρῶνται ἀπ' αὐτῆς. Τουτέστι τὸ νὰ ἱππεύῃ, νὰ περιπλῇ διὰ τῶν κορυφῶν ἐκείνων καὶ ὡς λάροι ταχυπετῶν ἀκατίων, τῶν γνωστῶν καϊκιῶν, νὰ ἐξέρχεται εἰς περίπατον ἐμπεπιστευμένη εἰς ἄρρενας θεράποντας, ἐνδεδυμένη τὸν πλεῖστον χρόνον ἐν εἰδῇ παιδός.

Αἱ κόραι τῶν Τούρκων περιβάλλονται τὸν πῆλον ἐν τῷ μέσῳ πληρεστάτης ἐλευθερίας, καὶ μάλιστα ὑπερβολικῆς, ἐξ ἧς ἀνευ μέσου τινὸς ὅρου μεταβάσεως ὑποβάλλονται εἰς βίον περιορισμοῦ καὶ δουλείας. Χθὲς ἦσαν ἐν τῇ ἀνδρωνίτιδι συντρώγουσαι καὶ συνεξερχόμεναι μετὰ τῶν ἀνδρῶν, αὐριοὶν θέλουσι κλεισθῆ εἰς τὴν γυναικωνίτιν καὶ δὲν θὰ τολμῶσι πλέον νὰ ὀμιλῶσι πρὸς τοὺς φίλους τῆς προτεράικας, οὐδὲ νὰ τοῖς δεικνύωσι τὸ πρόσωπον.

Ὁ Ρεσιδ-Μολλάς εἶχεν, ὡς εἴπομεν, δύο υἱούς, τὸν ἀσύνετον Τζελλὰ καὶ τὸν Τεφθίκ. Ὁ πρωτότοκος, ὢν καὶ ἀκόλαστος, ἀπῆλθε πρωίμως ἐκ τοῦ ἱεροδιδασκαλείου [τεκέ] ὅπου ἐσπούδασεν ὡς δεσβίσης, καὶ κατετάχθη ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης, παρὰ τὰς ἱκεσίας τοῦ γέροντος πατρός τοῦ.

Τρία ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, χωρὶς νὰ μάθῃ ὁ Μολλάς τί ἀπέγεινεν ὁ Τζελλὰ-Βέης.

[Ἐπεται συνέχεια.]

K.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Οἱ δῆρροι, αἱ μικραὶ δίτροχοι ἄμαξαι, τὰς ὁποίας συνεχῶς βλέπομεν ὀδηγουμένας ὑπὸ τῶν κυρίων των καὶ καπότε ὑπὸ τῶν κυρίων των, ἦσαν τῆς μόδας ἐν Γαλιλῇ ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΕ', ἡ δὲ μόδα αὕτη ἀπῆτει ὥστε πᾶσα κυρία νὰ διευθύνῃ μόνη τὸ ἄμαξάκι της, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ ὠραιότεραι χεῖρες εἶνε συνήθως καὶ αἱ ἀδεξιότεραι, καὶ ἐκαστὴν συνέβαινον δυστυχήματα, καὶ ἦλθε στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι ἐφοβοῦντο νὰ ἐξέλθωσι, μὴ τυχὸν ἀπολέσωσι τινὰ τῶν ποδῶν των ὑπὸ τοὺς τροχοὺς, ὅπως τοῦτο συμβαίνει ἔτι καὶ νῦν παρ' ἡμῖν. Τὰ θύματα καὶ ἐκαστὴν ἐπληθύνον-

το, ὁ δὲ βασιλεὺς, διὰ νὰ περιορίσῃ τὸ κακόν, διέταξε τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας τοῦ νὰ λάβῃ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα.

— Ὁ ἐνεργήσω μετὰ χαρᾶς, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ διευθυντής, ἀλλὰ δὲν εἶναι προτιμότερον νὰ παύσωμαι τὰ δυστυχήματα διὰ μιᾶς;

— Ὡ, βεβαίως!

— Τότε ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐνεργήσω ὅπως θέλω...

✱

Τὴν ἐπαύριον δι' ἀστυνομικῆς διαταγῆς τοιχοκολληθείσης ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀπηγορεύετο εἰς πᾶσαν γυναῖκα νὰ ὀδηγῇ ἡ ἰδίᾳ τὴν ἄμαξάν της, ἐνὸς δὲν ἔφερεν ὡς ἐγγύησιν τῆς δεξιότητος καὶ τῆς φρονήσεως της πιστοποιητικὸν τῆς ἡλικίας της, ἥτις ἔδει νὰ εἴναι ἀνωτέρη τῶν τριακοσίων ἐτῶν. Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν διαταγὴν ταύτην οὐδεμία ἄμαξά ἐφαίνετο ἐν ταῖς ὁδοῖς ὀδηγουμένη ὑπὸ γυναικός, διότι καθ' ὅλους τοὺς Παρισίους δὲν εὐρίσκετο οὐδεμία γυνὴ τοσοῦτον θαρραλέα, ὥστε, διευθύνουσα τὴν ἄμαξάν της, νὰ διακηρύττῃ ὅτι ἐπάτησε τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της.

Ταῦτα διηγεῖται ὁ Γάλλος συγγραφεὺς:

✱

Σὺ δέ, χαριτωμένη ἀναγνώστριά, βεβαίως δὲν εἶσαι ἡμερολόγιον, διὰ ν' ἀναγκάζησαι ν' ἀλλάζῃς τὴν χρονολογίαν σου καθ' ἕκαστον ἔτος. Ἐπειτα καὶ ἂν κρύπτῃς καπότε μερικὰ, τοῦτο, βεβαίως, τὸ πράττεις διὰ νὰ τιμωρήσῃς τοὺς ἀδικαίτους, οἵτινες σ' ἐρωτῶσι καὶ ἔχεις δίκαιον. Ἄλλως τε δὲν εἶσαι καὶ ἡναγκασμένη νὰ τηρῇς λογαριασμόν τῶν ἐτῶν σου. Μία συνάδελφος σου ἐρωτηθεῖσα ποτε πόσον ἐτῶν ἦτο, ἠρνήθη ν' ἀπαντήσῃ, προφασιζομένη ὅτι... ἄγνοε. Ἀλλ' ὅτε ἐπιμόνως ἐπανελήθη ἡ ἐρώτησις,

— Μετῶ τὰ χρήματα, τὰς ἐσθῆτάς μου τὰ κοσμήματά μου, ἀπῆντησε, διότι πιθανὸν νὰ μοῦ τὰ κλέψωσι, πιθανὸν νὰ τὰ χάσω! Ἀλλὰ τὰ ἔτη μου!, δόξα τῷ Θεῷ, οὐδεὶς θὰ ποθήσῃ νὰ μοῦ τὰ φαιρέσῃ ἵνα πληθύνῃ τὰ ἰδικά του!

✱

Ἐν τούτοις μὴ νομίζετε ὅτι ὅλοι αἱ γυναῖκες κρύπτουσι τὰ ἔτη των. Ἰδοὺ ἐν παραδείγματι, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι ἔχουσι καπότε καὶ καλλιτέρας διαθέσεις.

Δύο συμμαθήτριαι συνεφώνησαν μίαν φορὰν νὰ λέγωσι τὴν ἀλήθειαν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ... πράγματι παρὰ δόξαν, ἐτήρησαν τὴν συμφωνίαν των... μέχρι τοῦ τριακοστοῦ ἔτους των! Ἀλλ' ὅτε ἔπρεπε νὰ φανερώσῃ τὴν τριακιδέκα της, ἡ μία δὲν ἡσθάνθη τὴν δύναμίν της ἀρκοῦσαν καὶ συνθηκολογήσασα μετὰ τὴν συνειδήσιν της ἐλησμόνησε τρία ἔτη.

— Λοιπὸν ἐφοβήθη καὶ λιποτακτεῖς; τῇ λέγει ἡ συμμαθήτριά της.

— Ὁχι! ἀπλῶς σημάκνω τὴν ὑποχώρησιν! ἀπῆντησεν ἡ ἀστοχος.